

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **R.**, bytom L., IČO: X., zastúpeného **JUDr. Richardom Kovalčíkom**, advokátom so sídlom Rázusová č. 1, Košice, proti žalovanému **Slovenskej obchodnej inšpekcii, Ústredný inšpektorát, Slovenskej obchodnej inšpekcie**, so sídlom Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/1171/99/2009 zo dňa 28. júna 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/19732/2010-62 zo dňa 06. októbra 2011, takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/19732/2010-62 zo dňa 06. októbra 2011 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. SK/1171/99/2009 zo dňa 28. júna 2010 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 132 eur titulom súdneho poplatku a 460,40 eura titulom trov právneho zastúpenia k rukám JUDr. Richarda Kovalčíka, advokáta v Košiciach do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SK/1171/99/2009 zo dňa 28. júna 2010, čím sa stotožnil so správnosťou rozhodnutia Slovenskej obchodnej inšpekcie, Ústredného

inšpektorátu, Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave, ktorá potvrdila rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu – Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj č. P/0390/05/2009 z 02.10.2009. Uvedeným rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bola žalobcovi podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), v znení zákona č. 397/2008 Z. z. uložená pokuta vo výške 230 eur pre porušenie povinností predávajúceho podľa § 16 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého je predávajúci povinný vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku, v ktorom sú uvedené zákonom stanovené záležitosti.

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil tým, že z preskúmaného rozhodnutia nevyplýva, že predmetom kontroly bolo dodržiavanie zákona č. 289/2008 Z. z., ako to uvádza žalobca. Predmetný zákon uviedol žalobca len podporne, pretože chcel žalobcu upozorniť na to, že uvedenú povinnosť, t. j. povinnosť vydať odklad o kúpe s uvedením názvu výrobku, upravuje okrem zákona o ochrane spotrebiteľa, aj tento ďalší zákon.

Ďalej uviedol, že rozhodnutia žalovaného v iných prípadoch, na ktoré žalobca poukazoval v odvolaní aj v žalobe, nijako nesvedčia v prospech žalobcu, práveže z nich vyplýva, že tak ako v prípade uvedených rozhodnutí žalovaný postupoval obdobne aj v prípade žalobcu.

K uvádzaniu názvov výrobkov na doklade o kúpe je podľa krajského súdu potrebné uviesť, že neurčité označenie druhu výrobku na doklade o kúpe v prípade žalobcu je nedostačujúce, pretože nemá relevantnú vypovedaciu hodnotu, v tomto prípade by malo byť rozhodujúce pomenovanie výrobku slovom, ktoré ho jednoznačne odlíši a umožňuje ho identifikovať aj pri prípadnej reklamácii výrobku. V prípade žalobcu však išlo o uvedenie číselného kódu, čo pre spotrebiteľa nemá žiadnu vypovedaciu hodnotu. Preto nie je možné sa stotožniť s argumentáciou žalobcu, že na pokladničnom doklade stačí uviesť číslo výrobku a ďalšie identifikácie, ktoré nespôsobujú zameniteľnosť tovaru. Názov tovaru má aj podľa názoru súdu svoj opodstatnený význam v priebehu reklamačného konania a názov na doklade o kúpe deklaruje predmet kúpy. Predmetom kúpy nie je číslo výrobku, ale druh vybraného tovaru, v tomto prípade šperk, či už je to prsteň, prívesok alebo iné. Názov je slovné (nie číselné) pomenovanie výrobku, z ktorého je možné jednoznačne určiť, o aký druh tovaru ide.

K námietke žalobcu, kde poukazuje na duplicitné administratívne trestanie v danej veci súvisiace s vydaním rozhodnutia Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj č. K/0434/05/2009 zo dňa 28.10.2009, krajský súd uviedol, že je toho

názoru, že zo strany správnych orgánov nešlo o uloženie pokuty za ten istý správny delikt, ale naopak za dve obsahovo a právne odlišné porušenia povinností ustanovených na jednej strane zákonom o ochrane spotrebiteľa (v preskúmvanej právnej veci) a na strane druhej zákonom č. 128/2002 Z. z. v platnom znení (rozhodnutie žalovaného č. SK/1401/99/2009 zo dňa 08.06.2010 preskúmvané v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod č. k. 7S/13890/2010).

Čo sa týka uloženia pokuty podľa § 9 zákona č. 128/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov je podľa krajského súdu právnym dôvodom pre uloženie pokuty kontrolovanej osobe nesplnenie opatrenia inšpektora na mieste podľa § 6 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z. z.. Podľa § 6 ods. 1 písm. d/ citovaného zákona inšpektor na základe výsledkov kontroly na mieste predaja výrobkov alebo poskytovania služieb nariadi záväzným pokynom kontrolovanej osobe vykonať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného, ako aj z obsahu súdneho rozhodnutia v právnej veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod č. k. 7S/13890/2010 vyplýva, že dôvodom pre uloženie pokuty v danej právnej veci bolo nesplnenie opatrenia uložené žalobcovi 12.06.2009 a nie vydanie právne neakceptovateľného dokladu o kúpe tovaru z 09.07.2009 tvoriace skutkový základ postihu žalobcu v preskúmvanej právnej veci.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu v podobe zrušenia rozhodnutia žalovaného č. SK/1171/99/2009 zo dňa 28.06.2010, a vrátil vec Slovenskej obchodnej inšpekcii, Ústredného inšpektorátu, Slovenskej obchodnej inšpekcii v Bratislave na ďalšie konanie, dôvodiac tým, že konanie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie a rozhodnutie veci a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Žalobca mal za to, že konanie pred Krajským súdom v Košiciach neodstránilo vyššie uvedené dôvody, ktoré viedli žalobcu k podaniu žaloby o preskúvanie zákonnosti právoplatného rozhodnutia a postupu správneho orgánu a naďalej trvajú.

Podľa žalobcu je jednoznačne zrejmé, že prvostupňový súd náležite nezistoval skutkový stav veci a svoje rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko vonkoncom nebral do úvahy, že žalobcovi už bola zo strany Slovenskej obchodnej inšpekcii v dôsledku tej istej skutočnosti uložená pokuta.

Okrem vyššie uvedeného, žalobca je taktiež toho názoru, že prvostupňový súd

sa náležite nevysporiadal ani so skutočnosťou týkajúcou sa označenia výrobku na doklade o kúpe výrobku, ktoré bolo inšpektorom považované za nedostatok, ktorý je nutné odstrániť. Prvostupňový súd bez toho, aby vychádzal priamo zo skutkového stavu a z dikcie zákonného ustanovenia § 16 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa len stroho konštatoval, že: „ ... *neurčité označenie druhu výrobku na doklade o kúpe v prípade žalobcu je nedostačujúce, pretože nemá relevantnú vypovedaciu hodnotu. V tomto prípade by malo byť rozhodujúce pomenovanie výrobku slovom, ktoré ho jednoznačne odlíši a umožňuje ho identifikovať aj pri prípadnej reklamacii výrobku. V prípade žalobcu však išlo o uvedenie číselného kódu, čo pre spotrebiteľa nemá žiadnu vypovedaciu hodnotu.*“.

Ďalej poukázal na ustanovenie § 16 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa, kde predávajúci je povinný vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku alebo o poskytnutí služby, v ktorom je uvedený názov a množstvo výrobku alebo druh služby.

Podľa žalobcu z uvedeného ustanovenia vyplýva, že doklad o kúpe výrobku alebo o poskytnutí služby musí okrem iného obsahovať názov výrobku. Predmetné ustanovenie však vonkoncom nešpecifikuje a nedáva požiadavku, o aký druh názvu by malo ísť, resp. aký druh názvu je neprípustný, a teda nie je jednoznačne zrejmé, či výrobok musí mať výlučne menný názov alebo číselný názov, prípadne kombináciu týchto dvoch druhov názvov. Vyššie uvedené tvrdenie prvostupňového súdu, podľa ktorého by mal doklad o kúpe výrobku alebo poskytnutí služby obsahovať „pomenovanie výrobku slovom“ tak vonkoncom nemá oporu v zákonom ust. § 16 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa.

Dôvodom, prečo vyššie uvedené ustanovenie § 16 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa požaduje, aby doklad o kúpe výrobku alebo o poskytnutí služby obsahoval okrem iného aj názov výrobku spočíva výlučne podľa žalobcu v tom, aby bol výrobok jednoznačne identifikovateľný, čím by v prípade predaja alebo reklamačného konania nemohlo dôjsť k zámene výrobku.

Je nutné si uvedomiť, že v prípade názvu výrobku P0842 nešlo o číselný kód, tak ako to uvádza prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku, ale ide o označenie pozostávajúce z kombinácie menného a číselného názvu, a to z písmena „P“, ktoré je nutné považovať za skratku slova „prívesok“ a číselného názvu „0842“. Takýto názov je ešte navyše doplnený o špecifikáciu druhu výrobku „strieborný tovar zákonnej rýdzosti“. Názov „P0842“ nachádzajúci sa na dokladoch o kúpe je zhodný s názvom výrobku uvedeným na štítku pripevnenom k výrobku a zároveň je pod týmto názvom tovar evidovaný aj v skladovom systéme.

Taktiež s poukazom na skutočnosť, že žalobca má na prevádzke viac ako 200 druhov príveskov, je názov výrobku pozostávajúci z menného a číselného označenia, doplnený

o špecifikáciu tým najzrozumiteľnejším, najpresnejším a dostačujúcim označením pre riadnu identifikáciu výrobku.

Žalobca poukázal taktiež na skutočnosť, s ktorou sa súd prvého stupňa v konaní nevyporiadal, a to, že doklady o nákupe tovaru sú vyhotovovane riadne úradne schválenou registračnou pokladnicou, ktorá umožňuje uviesť len 8 alfanumerických znakov v riadku.

S poukazom na vyššie uvedené a tiež tvrdenia a argumenty obsiahnuté v žalobe zo dňa 02.08.2010 je jednoznačne zrejmé, že žalobca splnil zákonom požadované náležitosti dokladu o kúpe výrobku, nakoľko ten okrem iného obsahoval aj názov výrobku, ktorý dostatočne identifikoval výrobok a nespôsoboval jeho zameniteľnosť s iným výrobkom.

Taktiež podľa žalobcu sa prvostupňový súd nezaoberal náležite ani s námietkou žalobcu nezákonného postupu inšpektora.

Nakoľko je inšpektor ako „tretia osoba“ v zmysle ustanovenia § 5 ods. 5 písm. b/ zákona č. 128/2002 Z. z. oprávnený overovať totožnosť kontrolovaných osôb, ich zamestnancov alebo osôb, ktoré v mene kontrolovaných osôb konajú, je bezpochyby zrejmé. Že inšpektor musel disponovať vedomosťou, resp. mal disponovať vedomosťou, že zamestnankyňa žalobcu nie je kontrolovaná osoba, a teda od nej nemôže požadovať vydanie dokladov, údajov, písomných alebo ústnych vysvetlení.

Vyššie uvedeným oprávnením inšpektor disponuje práve z toho dôvodu, aby nedochádzalo k situáciám, pri ktorých by inšpektor požadoval potrebné doklady, údaje a písomné alebo ústne vysvetlenia od inej osoby ako osoby kontrolovanej. Je preto výlučne na inšpektorovi, aby si ten následne potom ako potrebuje určité doklady, údaje, písomné alebo ústne vysvetlenia pri vykonanej kontrole overil, kto je kontrolovanou osobou, a teda od koho je oprávnený doklady, údaje, písomné alebo ústne vysvetlenia požadovať.

Žalobca taktiež trval na skutočnosti, že inšpektor nezákonne odobral doklad o nákupe bez platby za tovar, tak ako to už uviedol vo svojej žalobe zo dňa 02.08.2010. Zároveň nakoľko inšpekčný záznam z vykonanej kontroly neobsahuje potvrdenie o odobratí dokladu a nie je vybavený ani úradnou pečiatkou správneho orgánu, takýto inšpekčný záznam z kontroly nemôže byť pre daňový úrad postačujúcim dôkazom.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení rozhodnutia vôbec nevyporiadal s námietkami žalobcu, v ktorých okrem iného bol namietaný aj nezákonný postup inšpektora, a to aj napriek tomu, že mu táto povinnosť vyplýva priamo zo zákona.

Nakoľko odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu nezodpovedá ust. § 157 ods. 2 OSP, treba ho považovať za neúplné a z toho dôvodu aj za nepreskúmateľné. Záveru prvostupňového súdu malo predchádzať komplexné posúdenie veci so zreteľom na všetky skutkové a právne skutočnosti, z ktorých žalobca vyvodzoval, že žalovaný mu nebol

oprávnený uložiť pokutu. Z odôvodnenia totiž nevyplýva, že by sa v konaní zaoberal tvrdeniami a dôkazmi prezentovanými zo strany žalobcu. Bez posúdenia veci z týchto hľadísk sú právne závery súdu prvého stupňa neúplné a teda aj nesprávne.

Uviedol, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov konania.

Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť nesúhlasiac s dôvodmi uvedenými v odvolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal v medziach podaného odvolania napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia, alebo zrušujú práva, alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa druhej hlavy (v rámci ktorého bol vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) správy podľa piatej časti

Občianskeho súdneho poriadku je preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. SK/1171/99/2009 zo dňa 28.06.2010, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj č. P/0390/05/2009 z 02.10.2009, o uložení pokuty vo výške 230 eur pre porušenie povinností predávajúceho podľa § 16 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého je predávajúci povinný vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku, v ktorom sú uvedené zákonom stanovené záležitosti.

Z obsahu administratívneho spisu mal najvyšší súd za preukázané, že dňa 09.07.2009 v prevádzke 3P – predaj šperkov v Caffé Shop, Hodžova 8, Žilina bola inšpektormi vykonaná kontrola, v rámci ktorej bol vykonaný kontrolný nákup v hodnote 11,12 eura a spotrebiteľovi bol vydaný doklad o kúpe, v ktorom podľa zistení inšpektorov nebol uvedený názov odpredávaného výrobku. Rovnaký „nedostatok“ bol zistený už aj pri kontrole vykonanej dňa 12.06.2009 (správny orgán považoval tento nedostatok za pochybenie malého rozsahu, v tomto prípade upustil od začatia správneho orgánu a predávajúcemu dal čas na odstránenie zisteného nedostatku bez uloženia pokuty). Následne po opakovanej kontrole bolo žalobcovi listom zo dňa 21.07.2009 oznámené začatie správneho konania o uložení pokuty, ktoré prevzal dňa 04.08.2009.

Porušenia zákona sa podľa obsahu prvostupňového rozhodnutia dopustil žalobca tým, že spotrebiteľovi vydal neúplný doklad o kúpe výrobku, keď doklad o kúpe má nesporný význam pri uplatnení práv vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady konkrétneho tovaru

a predstavuje jeden z najdôležitejších dôkazov o právnych vzťahoch medzi predávajúcim a spotrebiteľom (kupujúcim), ktoré vyplývajú z prevažne anonymne uzatváraných kúpnych zmlúv. Za uvedené porušenie zákona bola žalobcovi uložená pokuta v spodnej hranici zákonnej sadzby v zmysle § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci je povinný vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku, alebo o poskytnutí služby, v ktorom je uvedené:

- a) obchodné meno a sídlo predávajúceho, prípadne miesto podnikania fyzickej osoby,
- b) adresa prevádzkarne,
- c) dátum predaja,
- d) názov a množstvo výrobku alebo druh služby,**
- e) cena jednotlivého výrobku alebo služby a celková cena, ktorú spotrebiteľ zaplatil.

Z dikcie zákona ustanovenia § 16 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa je zrejmé, že bližšie nešpecifikuje a ani neukladá, že doklad o kúpe výrobku musí mať **menný názov alebo číselný názov, prípadne kombináciu týchto dvoch druhov názvov.**

Ustanovenie § 16 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa pri jeho gramatickom výklade výslovne požaduje, aby doklad o kúpe výrobku alebo o poskytnutí služby obsahoval okrem množstva aj názov výrobku; jeho interpretácia teda spočíva výlučne v tom, aby bol výrobok **jednoznačne identifikovateľný**, čím by v prípade predaja alebo reklamačného konania nemohlo dôjsť **k zámene výrobku.**

I pri rešpektovaní ochrany spotrebiteľa a jeho práv, ktoré mu garantuje zákon nie je podľa názoru najvyššieho súdu namieste prijať tak reštriktívny a formalistický výklad citovaného zákonného ustanovenia, aký zaujali vo svojom rozhodnutí krajský súd a správne orgány.

Po oboznámení sa s obsahom súdneho a administratívneho spisu neušlo pozornosti najvyššieho súdu, že nielen krajský súd, ale hlavne správne orgány oboch stupňov, považovali označenie názvu výrobku P0842 za číselný kód a nie za označenie pozostávajúce z kombinácie menného a číselného názvu, a to z písmena „P“, ktoré je nutné považovať za skratku slova „prívesok“ a číselného názvu „0842“ tak, ako to tvrdí žalobca. Uvedený názov bol ešte navyše doplnený o špecifikáciu druhu výrobku „strieborný tovar zákonnej rýdzosti“. Názov „P0842“ nachádzajúci sa na dokladoch o kúpe je zhodný s názvom výrobku uvedeným na štítku pripevnenom k výrobku a zároveň je pod týmto názvom tovar evidovaný

aj v skladovom systéme.

Uvedené tvrdenie žalobcu najvyšší súd považuje za logickú argumentáciu vychádzajúcu z charakteru predaja uvedeného druhu výrobku a podnikateľskej činnosti žalobcu - predajňa šperkov.

Správnosť argumentácie žalobcu v tomto smere utvrdzuje aj jedna z jeho námietok uvedených v odvolaní, a to, že má na predajni (prevádzke) viac ako 200 druhov príveskov, a preto je názov výrobku pozostávajúci z menného a číselného označenia, doplnený o špecifikáciu výrobku, tým najzrozumiteľnejším, najpresnejším a dostačujúcim označením pre riadnu identifikáciu výrobku.

Podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd ani správne orgány sa tiež dostatočne nevenovali skutočnosti, že doklady o nákupe tovaru sú vyhotovované riadne úradne schválenou registračnou pokladnicou, ktorá umožňuje uviesť **len 8 alfanumerických znakov v riadku**, ako na to žalobca poukazuje i vo svojom odvolaní.

Takto potom podľa najvyššieho súdu sa krajský súd a žalovaný náležite nevysporiadali zo skutočnosťou, ktorá sa týkala označenia výrobku na doklade o kúpe výrobku, ktoré bolo inšpektorom považované za nedostatok, ktorý je nutné odstrániť a ktorá mala zakladať uloženie pokuty vo výške 230 eur.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného najvyšší súd má za to, že žalobca si splnil zákonom požadované náležitosti dokladu o kúpe výrobku, nakoľko ten okrem iného obsahoval aj názov výrobku (P0842), ktorý tento výrobok dostatočne identifikoval a nespôsoboval jeho zameniteľnosť s iným výrobkom, čím urobil zadosť i názoru krajského súdu, že názov tovaru má svoj opodstatnený význam v priebehu reklamačného konania a deklaruje predmet kúpy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/19732/2010 zo dňa 06.10.2011 zmenil tak, že zrušil napadnuté rozhodnutie správneho orgánu z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP (rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní žalovaný súc viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja

ods. 4 OSP) v jeho intenciách opätovne posúdi odvolanie žalobcu proti prvostupňovému správneému rozhodnutiu a znova o ňom rozhodne tak, aby jeho rozhodnutie zodpovedalo zákonu.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi priznal ich náhradu, pretože bol v tomto konaní úspešný. Náhrada trov konania pozostáva z náhrady za zaplatený súdny poplatok za žalobu a za odvolanie 2 x 66 eur a náhrady trov právneho zastúpenia v sume 460,40 eura podľa ich vyčíslenia za dva úkony právnej služby poskytnutej v r. 2010 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie žaloby 02.08.2010) jeden úkon á 120,23 eura a jeden úkon právnej služby poskytnutej v r. 2011 (podanie odvolania 22.11.2011) á 123,50 eura plus 2 x režijný paušál á 7,21 eura a 2 x á 7,41 eura + DPH 19 % (z odmeny a paušálu v r. 2010) 48,43 eura a 20 % (z odmeny a paušálu v r. 2011) 26,18 eura (§ 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. a/ a b/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Uvedené sumy zaplatí žalovaný právneému zástupcovi žalobcu (§ 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 31. mája 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Petra Slezáková